

РЕШЕНИЕ

№ 764

гр. София, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Атанас Ст. Атанасов

Членове: Лилия Н. Г.ева
                      Атанас Н. Атанасов

при участието на секретаря Силва Д. Абаджиева
в присъствието на прокурора Г. Ив. Г.

като разгледа докладваното от Лилия Н. Г.ева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231100604401 по описа за 2023 година

Производството е въззивно, по реда на глава 21 от НПК.

С Решение №1786 от 19.04.2023 год., постановено по НОХД №528/2022 год. по описа на Софийския районен съд, НО, 8 - ми състав, подсъдимият И. К. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 318 от НК, като е бил освободен от наказателна отговорност на основание чл. 78а вр. чл. 2, ал. 1 от НК и във вр. чл. 378, ал. 4, т. 1 от НПК му е наложено наказание „ГЛОБА“ в размер на 1000 (хиляда) лева.

С решението, на основание чл.189, ал.3 от НПК К. е бил осъден да заплати в полза на Държавата, направените в хода на производството разноски в размер на 166,96 лева.

В законоустановения срок, срещу присъдата е депозирана въззивна жалба от адв. Н. Д. от САК – служебен защитник на И. К., в която са изложени аргументи, че постановеният съдебен акт е неправилен и незаконосъобразен. Сочи се, че решението на СРС е постановено при нарушение на процесуалните правила, без каквато и да е конкретика и се поддържа искане за отмяна на постановения съдебен акт, съответно постановяване на нов такъв, с който подсъдимия да бъде признат за невиновен и респективно оправдан.

С въззивната жалба не са направени доказателствени искания.

По разпореждане на съдията – докладчик от СРС, след изготвянето на

мотивите е била предоставена възможност на страните за допълване на въззивната жалба, но това не е било сторено.

В разпоредително заседание, въззивният съд по реда на чл. 327 от НПК, е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага събирането на допълнителни доказателства чрез провеждането на съдебно следствие във въззивното производство.

Защитата на подсъдимия И. К. - адв. Д., в проведеното открито съдебно заседание пред въззивния съд, заявява че поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена, като се иска отмяна на постановения първоинстанционен акт като неправилен и незаконосъобразен. Излагат се доводи, че Софийският районен съд не е обсъдил в пълнота събраните по делото доказателства, както и че при приобщаването на веществените доказателства не са били спазени изискванията на НПК и на подсъдимия още изначало не му е била предоставена възможност за осигуряване на процесуален представител, който да участва в процесуалните действия. Искане се отмяна на решението на първостепенния съд и постановяване на нов съдебен акт, с който последния да бъде признат за невиновен.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира, че въззивната жалба срещу решението на СРС е неоснователна, респективно се иска да бъде потвърден постановения краен съдебен акт като правилен и законосъобразен. Излагат се доводи, че районният съд е обсъдил всички събрани по делото доказателства и правилно е признал подсъдимия за виновен в извършването на престъплението по чл.318 от НК.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция, подсъдимият не се явява.

Съдът, след като провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт в пределите по чл. 314 от НПК и във връзка с доводите на страните, приема за установено следното:

Производството пред първоинстанционния съд е протекло по правилата на Глава двадесет и осма „Освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание“ от НПК съгласно протоколно определение, постановено в проведено разпоредително заседание на 19.03.2023 год. и делото е разгледано незабавно съгласно чл.252, ал.1 от НПК.

При съблюдаване на процесуалните правила за събиране и проверка на доказателствата в наказателното производство, първият съд е направил верни и обосновани от доказателствата по делото изводи по фактите, значими за правилното решаване на делото.

Въззивният съд, след като подложи на анализ събраната по делото доказателствената съвкупност, не установи възможност въз основа на нея да бъдат направени съществено различни изводи относно фактите по делото, поради което, споделя в цялост фактическите констатации на Софийския районен съд. Настоящият състав на Софийския градски съд приема от фактическа страна следното:

И. К. (I. K.) е роден на ***** в гр. Адъяман, Република Турция, турчин, турски гражданин, с турска лична карта № *****, валидна до 27.09.2029 год., личен №*****, неосъждан е и има средно образование.

Свидетелят Б.Б., заемал длъжност „младши инспектор“ при ГКПП – Аерогара София и имал качеството на длъжностно лице. Същият бил на работа на 10.10.2021 год. във времеви интервал от 08.00 часа до 20.00 часа и изпълнявал служебните си задължения на гише №48, трасе „Заминаване“ на Терминал 2 при ГКПП – Аерогара София. Свидетелят извършвал гранична проверка на пътниците, като проверявал тяхната самоличност и редовността на документите им при преминаването им през държавната граница.

Около 19.00 часа, на 10.10.2021 год. свидетеля Б. предприел извършването на проверка на документите на чужд гражданин, явил се за гранична проверка при излизане от Република България с полет AF 1789 на „Еър Франс“ за гр. Париж. Това бил подсъдимият И. К.. При проверката, последният представил бордна карта за полета и румънски паспорт №*****, издаден на 16.10.2018 год. на името на Е. Т., личен №*****, роден на ***** год. с валидност до 16.10.2028 год. Свидетелят Б. се усъмнил в редовността на официалния удостоверителен документ – румънския паспорт и освен това забелязал различия в лицето - между снимката, която била в него и пътника представил въпросния паспорт. Направило му впечатление, че лицето на снимката е с ясно изразена бенка под дясното око, както и му направило впечатление очевидната разлика и несъответствие във формата и големината на ушите. Свидетелят се опитал да проведе разговор с подсъдимия на английски език, но тъй като не успял, предприел действия за изясняване на обстоятелствата по случая и извършване на обстойна проверка – т.нар. „Втора линия“.

Подсъдимият И. К. бил задържан за срок от 24 часа съгласно Заповед от 10.10.2021 год. в 19,20 часа на ГПУ - София, като с протокол от същата дата доброволно предал на свидетеля Б. 1бр. румънски паспорт с №*****, издаден на 16.10.2018 год. на името на Е. Т., роден ***** год., валиден до 16.10.2028 год., с личен номер ***** и 1бр. румънска лична карта KZ*****, издадена на 16.10.2018 год. на името на Е. Т., роден ***** год., валидна до 12.02.2028 год.

На 10.10.2021 год., от свидетеля К. - служител на ГД "ГП", бил съставен и протокол за временно изземване на документ за контрол на „втора линия“, а именно на представения от подсъдимия 1бр. румънски паспорт на граничните власти в ГКПП – Аерогара София и 1бр. румънска лична карта. На място била извършена експертна справка, като било установено че и двата документа са истински. При извършен личен обиск на И. К. по реда на чл.80 от ЗМВР, били установени турски документи за самоличност – лична карта и свидетелство за управление на моторно превозно средство на името на И. К. (I. K.), роден на ***** в гр. Адъяман, Република Турция, турски гражданин: турска лична карта № *****, валидна до 27.09.2029 год. и СУМПС №76102, издадена на 30.09.2019 год. и валидна до 30.09.2029 год. Същите били изследвани незабавно и било установено, че и двата турски документа за самоличност са истински и снимките на тях са идентични. Установено

било, че снимките на румънския паспорт, представен от И. К. и на румънската лична карта не са идентични с тези на турските лична карта и СУМПС. На 11.10.2021 год. в 15,25 ч. подсъдимият бил освободен от ГПУ – София, а по случая започнало досъдебното производство срещу него за престъпление по чл.318 от НК.

С протокол за доброволно предаване, свидетелят Б. предал на разследващ полицаи при РД „ГП“ – Аерогари временно изетите за проверка документи – описаните по – горе румънски паспорти румънска лична карта на името на Е. Т. и същите били надлежно приобщени към воденото досъдебното производство.

Според заключението по извършената в хода на досъдебното производство комплексна техническо – документна и лицево – идентификационна експертиза по протокол № 56 от 11.10.2021 год. на вещото лице В.К., представения за изследване румънски паспорт с изписан № *****, издаден на 16.10.2018 год. на името на Е. Т., роден ***** год., отговаря на оригиналните от този вид и не са установени извършвани преправки (подмени, изтривания, заличавания и др.). Според вещото лице, представената за изследване 1бр. румънска лична карта KZ*****, издадена на 16.10.2018 год. на името на Е. Т., роден ***** год., също отговаря на оригиналните документи от този вид и отново не са констатирани извършени преправки (подмени, изтривания, заличавания и др.). В заключението си, експертът е достигнал до извод, че лицето от снимките, поставени върху изследваните 2 бр. румънски документа за самоличност на името на лице Е. Т., не е идентично със снимката на лице, представило посочените документи за проверка на гише №48 при КГПП Аерогара София, Терминал 2 за излизане от страната с полет на „Еър Франс“ №AF 1789 за Париж и със снимката на лице, положена в турска лична карта № *****, валидна до 27.09.2029 год. и СУМПС №76102, издадена на 30.09.2019 год. и валидна до 30.09.2029 год. на лице И. К. (И. К.), роден на ***** в гр. Адъяман, Република Турция, турски гражданин.

В хода на воденото досъдебното производство, при предявяването на постановлението за привличане на обвиняем (в присъствието на защитник), И. К. се е признал за виновен в извършването на престъплението по чл.318 от НК, като се е възползвал от правото си да не дава обяснения. Приложена била справка за съдимост на чужденец, според която подсъдимия не е осъждан и били разпитани в качеството на свидетели служители на ГПУ – София Ц. М., Х.К. и И. К..

При така установената фактическа обстановка, първата инстанция е приела, че авторството на деянието е доказано по несъмнен начин, поради което И. К. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл.318 от НК и е бил освободен от наказателна отговорност с приложението на чл.79 а от НК, а именно наложена му е била глоба в размер на 1000 лева.

Както фактическите констатации, така и правните изводи на районния съд се споделят изцяло и от настоящия състав, защото те почиват на вярна и точна интерпретация на събраните по делото доказателства.

Първоинстанционният съд е изпълнил задължението си за обективно, всестранно и пълно изясняване на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, като е извел възприетото по фактите от надлежно събран доказателствен материал, след неговия анализ, при спазване на процесуалните правила.

Основният спорен въпрос - дали подсъдимият е извършил престъплението, описано във внесеня обвинителен акт (разгледан в производство по реда на диференцираната процедура по реда на глава 28 от НПК), е намерил своето правилно разрешение в мотивите на обжалваното решение.

Показанията на свидетеля Б.Б., обсъдени в съвкупността с тези на свидетелите Ц. М., Х.К. и И. К. несъмнено установяват авторството на деянието. Посочените гласни доказателства са еднопосочни, непротиворечиви и последователни, поради което и правилно са кредитирани в тяхната цялост от първостепенния съд. Същите сочат в конкретика обстоятелствата касаещи явяването на подсъдимия И. К. на 10.10.2021 год., около 19.00 часа на гише №48, трасе „Заминаване“ на Терминал 2 на ГКПП – Аерогара София за извършване на гранична проверка от страна на свидетеля Б., който е имал качеството на длъжностно лице и е бил назначен на длъжност „младши инспектор“ при ГКПП – Аерогара София. От същите тези доказателствени източници по несъмнен начин се установява и възникналото съмнение у свидетеля Б. относно самоличността на лицето, легитимираше се с румънския паспорт и това на положената в него снимка. Свидетелите в детайли и в изключителна последователност пресъздават настъпилите събития и факти от действителността, включително и относно доброволното предаване на румънските документи за самоличност от страна на подсъдимия на свидетеля Б. (с нарочен протокол); последващите им действия във връзка с временното им изземване със съставения протокол от свидетеля К.; извършеното им изследване и съпоставка с турските документи за самоличност, намерени при извършения личен обиск у И. К. на основание чл.80 от ЗМВР. В този смисъл показанията на свидетелите напълно кореспондират с приложените по делото писмени доказателства – протокол за доброволно предаване от подсъдимия К. и впоследствие приобщаването на инкриминирания румънски паспорт и лична карта към материалите по водено досъдебното производство с надлежно съставен протокол за доброволно предаване от страна на свидетеля Б. на разследващия орган. Протоколът за доброволно предаване е писмено доказателствено средство и за него са приложими разпоредбите на чл.127- 132 НПК (вж. Решение №192/2012 г. на 2-ро НО, ВКС, Решение №420/2008 г. на 1-во НО, ВКС и Решение №358/2009 г. на 1-во НО, ВКС). Чрез този протокол, като писмено доказателство могат да бъдат приобщени доказателства и това не е представлява съществено нарушение на процесуалните правила (вж. Решение №93/2012 г. на 1 – во НО, ВКС и Решение №14/2010 г. на 3-то НО, ВКС). Няма изискване протоколът за доброволно предаване да бъде съставен от разследващ орган, тъй като това не е документ, регламентиран в НПК, в това число няма пречка неговият съставител да бъде свидетел по делото – в случая

подсъдимият К. е предал румънските документи за самоличност – паспорт и лична карта на свидетеля Б., който от своя страна ги е предал отново доброволно с протокол на разследващия полицаи (вж. Решение №97/2011 г. на 3-то НО, ВКС и Решение №14/2011 г. на 3-то НО, ВКС). С оглед на горното, първостепенният съд е стигнал до правилни изводи относно законосъобразното приобщаване на веществените доказателства, който извод се споделя напълно и от настоящата инстанция, а възраженията на защитата се явяват неоснователни.

Приобщените гласни доказателства, напълно кореспондират и с изводите на вещото лице по назначената и извършена в хода на досъдебното производство комплексна експертиза. Въззивният съд намира и този извод на районния съд за правилен досежно кредитацията на приложеното заключение, според което представените за изследване 1бр. румънски паспорт с №*****, издаден на 16.10.2018 год. на името на Е. Т., роден ***** год., валиден до 16.10.2028 год., с личен номер ***** и 1бр. румънска лична карта KZ*****, издадена на 16.10.2018 год. на името на Е. Т., роден ***** год., валидна до 12.02.2028 год., отговарят на оригиналните документи от този вид и в тях няма извършени преправки. Законосъобразно, първият съд е приел, че извода на вещото лице напълно кореспондира на показанията на свидетелите, касателно лицето на снимката на тези документи и липсата на идентичност с лицето, представило ги за гранична проверка на гише №48 при ГКПП „Аерогра София“, Терминал 2, трасе „Заминаване“.

Законосъобразна е и констатацията на районния съд досежно необремененото съдебното минало на подсъдимия, която е направена въз основа на приложената по делото справка за съдимост за чужд гражданин, издадена от МП, според която И. К. не е осъждан.

В съвкупност, гореизброените доказателствени източници несъмнено установяват авторството и механизма на извършване на престъплението, поради което същите са правилно кредитирани от първата съдебна инстанция.

След като е установил фактическата обстановка, първоинстанционният съд е достигнал до правилни изводи относно правната квалификация и е изложил изчерпателни доводи, аргументиращи поотделно наличието на обективните и субективни признаци на престъплението и авторството от подсъдимия.

От обективна страна е налице деяние, съставляващо употреба на истински официален документ – румънски паспорт *****, издаден на 16.10.2018 год. на името на друго лице - на Е. Т., роден ***** год., валиден до 16.10.2028 год., с личен номер *****, с цел да се заблуди лицето, пред което е представено и което има качеството на длъжностно лице, с което се релевират обективните признаци на престъплението по чл. 318 от НК. Несъмнено по делото е установено, че подсъдимия И. К. (I. K.), роден на ***** в гр. Адъяман, Република Турция, турчин, турски гражданин, с турска лична карта № *****, валидна до 27.09.2029 год., на 10.10.2021 год. Същият около 19 часа, на гише №48 при ГКПП „Аерогра София“, Терминал 2, трасе „Заминаване“, пред длъжностното лице което е изпълнявало

служебните си задължения – Б.Д. Б. „младши инспектор“ при ГКПП „Аерогара София“, с цел да го заблуди (че е румънския гражданин Е. Т.), противозаконно си е послужил с официален документ, издаден за друго лице - 1бр. румънски паспорт с №*****, издаден на 16.10.2018 год., валиден до 16.10.2028 год. на името на Е. Т., роден ***** год., с личен номер *****. Безспорно по делото е установено, че процесния румънски паспорт е истински официален документ и по същия не са извършени каквито и да е преправки (подмени, изтривания, заличавания и др.), т.е. същият е официален документ по смисъла на НК, тъй като е издаден от овластено лице, в рамките на правомощията му по предвидения ред, за да удостовери съответните обстоятелства и документът е издаден на името на Е. Т., роден на ***** год.

От субективна страна първоинстанционният съд правилно е приел, че подсъдимия И. К. е извършил деянието виновно - при условията на пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 НК - съзнавал е общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал тяхното настъпване. И. К. е съзнавал, че представения от него паспорт е официален документ и е издаден за друго лице и служейки си с него пред свидетеля Б. при извършената му гранична проверка на ГКПП „Аерогара София“, е искал да формира у последния представа, че е лицето, което е заснето на снимката в представения паспорт с имената Е. Т..

За извършеното престъпление по чл.318 от НК, законът предвижда наказание „Лишаване от свобода“ за срок до две години или „Пробация“, или глоба от сто до триста лева.

Първостепенният съд, още в разпоредително заседание правилно и законосъобразно е преценил, че са налице предпоставките за разглеждането на делото по реда на глава 28 от НПК и в този смисъл правилно и законосъобразно е постановил решение, с което е приложил института по чл. 78 а от НК, като е освободил подсъдимия И. К. от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание „Глоба“. Законосъобразна е преценката на районния съд, касателно изследваните предпоставки визирани в чл. 78а, ал.1 от НК: за предвиденото умишлено престъпление по чл.318 от НК, законът предвижда наказание под три години „Лишаване от свобода“ или друго по – леко наказание; подсъдимия И. К. не е осъждан за престъпление от общ характер и не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на чл.78а и следв. от НК, както и не са причинени съставомерни имуществени вреди. Съгласно текста на чл.78а, ал.1 от НК, СРС е определил наказанието „Глоба“ в предвидения диапазон от 1000 до 5000 лева. Наложеното наказание „Глоба“ е в размер на 1000 лева, като първия съд го е определил в минимален размер, като е отчел смекчаващите отговорността обстоятелства – добрите характеристични данни. Настоящата инстанция намира, че наложеното наказание за престъплението, се явява законосъобразно и справедливо, съобразявайки целите на наказанието и индивидуалната специфика на деянието и дееца.

Съобразно разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК, правилно направените по делото разноси са възложени в тежест на подсъдимия.

При постановяване на решението си, първостепенният съд е пропуснал да се произнесе по приобщените веществени доказателства по делото – приобщените румънски паспорт и лична карта на името на Е. Т., поради което и ще следва да стори това допълнително по реда на чл.306, ал.1, т.4 от НПК. По същия ред, районния съд ще следва да се произнесе и за разноските за служебен защитник, след определянето им от НБПП.

Имайки предвид гореизложеното, при извършената на основание чл. 314, ал. 1 вр. чл. 313 НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт, въззивната инстанция не установи наличие на основания, налагащи неговата отмяна или изменение, поради което същия следва да бъде потвърден, а въззивната жалба да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл. 334, ал. 1, т. 6 вр. чл. 338 от НПК и във вр. чл.378, ал.5 от НПК, Софийският градски съд, НО, 4 - ти въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1786 от 19.04.2023 год., постановено по НОХД № 528/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 8 - ми състав.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____